

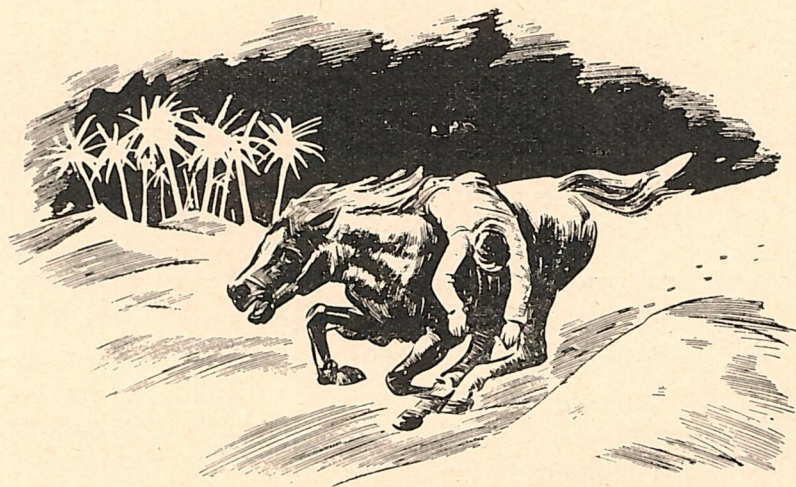

да яде, нито да пие, но коньът на всъка цена трѣбва да получи своето. Утре презъ деня Фетикъ ще се върне.

Още повече се зачудихъ. Старецътъ се поклони любезно и си влѣзна въ шатъра. Огньътъ отдавна бѣше догорѣлъ. Азъ се опжихъ къмъ нашата палатка, но не можахъ да заспя. Мислѣхъ само за малкия бедуинъ, който сега летѣше срѣдъ пустинята и, може би, нѣкой кръвожаденъ звѣръ ще го разкъса, преди да стигне до оазиса, а може и да се заблуди. Изтрѣпнахъ предъ мисълта, че когато изгрѣе слънцето, той ще забърка посоката, защото нѣма да има звезди. Не издаржахъ. Отидохъ къмъ шатъра на стареца. Той спѣше дълбоко и спокойно. Побояхъ се да го разбудя и се върнахъ много разтревоженъ. Мжчителна бѣше тази нощъ за мене. Не мигнахъ. Сякашъ азъ бѣхъ осъденъ да умра срѣдъ пѣсцитѣ, а не малкиятъ бедуинъ... Щомъ кървавото слънце се показа, азъ отидохъ пакъ при стареца. А той, забелязалъ моето отчаяние, ме утеши и допълни:

— Фетикъ ще се върне следъ два часа!...

Колко мжчителни бѣха за мене тия два часа!...

Отъ къмъ югъ, срѣдъ пясъцитѣ, се появи черна точка, която ту се губѣше, ту се появяваше и все повече нарастваше.

— Ето, иде, — каза старецътъ. Азъ се зарадвахъ, но за малко. Когато наближи коньътъ, на него като че нѣмаше ездачъ. Старецътъ трепна, свали дланъ отъ челото си и каза:

— Случило се е нѣщо, но смѣтамъ, че не е лошо. . .

Коньътъ спрѣ предъ шатъра. Вмѣсто Фетикъ, на коня бѣше привързанъ полумъртавъ човѣкъ. Той бѣше въ европейско облѣкло, съ сини очи и обгорѣла кожа. Въ скоро време спасениятъ дойде въ съзнание и уплашено викна: